

Pepparkaksmakare

- Milka, skynda dig, annars hinner jag inte!

Jag hörde min mamma ropa från utsidan av rummet. Det började skymma - marknaden skulle snart börja på torget. Det var ett årligt evenemang där jag kunde träffa de flesta av mina vänner som jag brukade springa med på de nedlagda fälten eller plocka blommor på ängarna och göra kransar av dem. Fram till för några år sedan gjorde vi detta varje dag. Vi har alla många syskon, så arbetet var utspritt så att vi hade tid att koppla av i naturen. Tyvärr flyttade en del av vår flock för att arbeta i staden eller i Torontos armé, vilket innebar att allas ansvar på gården ökade. Jag är yngst av sju syskon, medan Raslaw är äldst, så vi stannade kvar på landet med min mamma. En av våra bröder studerar för att bli munk långt hemifrån - det var hans öde. Vi tror att om vi offrar honom till kyrkan kommer det att ge familjen lycka och fruktsamhet - så har det varit i vårt område i århundraden. Resten av syskonen anställdes för att arbeta i staden eller på andra gårdar. Det var så livet såg ut för alla familjer i området.

Toruń var centrum för livet här i Pommern. Förutom den årliga mässan var olika handlare stationerade här hela tiden. Vi och andra som arbetade på fälten försåg dem med varor, som vi bytte mot nödvändiga föremål. Dessutom var det möjligt att besöka kyrkan i staden och att se teaterstycken som uppfördes av skådespelartrupper. Jag kan inte dölja att jag varje gång såg fram emot söndagen - dagen för mässan och föreställningarna. Det var en trevlig paus från det hårda arbetet på fälten och med djuren.

Den dynamiska utvecklingen av Toruń säkerställdes av den hanseatiska unionen. Raslaw förklarade hur den fungerade för mig när jag var yngre. Han visade mig till och med en karta som hängde på torget under en av mässorna. Den var fylld av färger, främst blå - de symboliserade Östersjön, som skilde Polen från Sverige och Danmark. De röda kryssen markerade de städer som ingick i gemenskapen. Jag hade visserligen aldrig varit utomlands, men när jag såg besökare från fjärran länder visa upp sina varor på marknaden kunde jag lära mig mycket om deras ursprungsland. Var och en av handlarna sålde något annorlunda - de som bodde vid kusten hade med sig instrument för att fiska och navigera i vattnet, medan andra hade med sig växter som inte gick att hitta i området. De talade också olika språk, obegripliga för de flesta, men genom gester och ansiktsuttryck hade vi inga problem att kommunicera med dem.

Jag tog en korg med ulltrådsrullar och anslöt mig till den kvinna som redan väntade på den upptrampade stigen.

- Kommer Raslaw att vara där? - frågade jag och vilade varorna på min höft.

- Han sitter vid porten på vår sida. Om inte de där från skogen bråkar igen", fnös hon. För några veckor sedan utbröt ett bråk efter att en av skogshuggarna tänt eld på en del av skogen. Det är oklart om det var med flit eller inte, men för en del var det en bra ursäkt för ett bråk, som vakterna var tvungna att dämpa. - Såg du vad de gjorde med honom? En bit av hans öra är borta! Han skulle nästan ha förlorat huvudet för en träbit. Så fort jag får tag på dem....

- Mamma - jag avbröt snabbt för att bespara mig själv och förbipasserande från att höra svamlet. Hon gav bara ifrån sig en suck som svar. Förberedelserna inför den årliga mässan, där alla presenterade sina bästa produkter, var nervpirrande. Det stora torget i Toruń och gatorna som ledde bort från det var centrum för handeln. På bara några dagar hade de fyllts med utlänningar från fjärran länder. Det började bli så trångt att det nästan var omöjligt att leda en get till ett stånd. Djuren var inte samarbetsvilliga - de skrämdes iväg av dunkande, dunkande, skrikande människor eller fritt springande hundar som letade efter matrester.

Mamman räknade ner dagarna tills den bullriga tillställningen var över. Hon gick omkring och var missnöjd, som om en flock krås hade bitit henne. Och hur hon klagade! Och det var ljudet, och någon slog ner rågsålen och det goda kornet hamnade i rännstenen.

Efter att ha kommit fram till ståndet och ställt upp sybehören på ekbordet vände jag mig mot

Raslaw.

- De jagade dig verkligen... - Jag tog en bit linneduk och torkade bort det redan torkade blodet från sidan av min brors huvud.

- "Det är ingenting, det viktiga är att de har slutat knuffa varandra. Än så länge - svarade han med en lätt grimas av smärta. Raslaw, som var äldst av mina syskon och hade lyckats överleva mycket, visade störst förnuft. Han visade sällan svaghet. Föga förvånande - han var mer än ett huvud längre än jag, och arbetet som vakt hade fått honom att bygga muskler, räta på sig och lära sig självförsvar. Dessutom hade han ett ärr över kinden - resultatet av ett av slagsmålen under nattens attack mot vakthuset där vapnen förvarades. Raslaws utseende kunde ha orsakat viss oro.

Vår uppmärksamhet riktades mot en man som sprang mot min mor. Hans andning var nervös och oregelbunden, och hans arbetsrock, som vanligtvis användes för fältarbete, bar spår av en kamp. Jag kände honom av synen, han var till åren kommen och hade en massa barn som ibland snodde åt sig spannmålen som transporterades till den närbelägna kvarnen och gav den till hönsen. Hans ögon var vidöppna och hans steg ostadiga, darrande.

- Bandage. Snabbt! - Han andades ut och vilade händerna på knäna.

- Men vad är det som har hänt? Vem är skadad? - Mamma försökte ta reda på något, men bonden var inte särskilt angelägen om att berätta detaljerna i den till synes dramatiska situationen. I ögonvrån såg jag att Raslaw skyndade sig upp på sin häst. Han sträckte ut sin hand mot mannen i en hjälpande gest.

- Jag skjutsar dig, det går fortare - sa min bror, och efter en stund hördes bara hovarnas dunkande på kullerstenarna som kantade Toruńs gator. Min mor och jag utbytte bekymrade blickar. Vårt kvarter var ganska lugnt - när vi var barn brukade vi gå tillbaka efter mörkrets inbrott. Det är sant att vi inte gick alltför långt bort, men mörkret på fälten var rentav egyptiskt. Den största faran var de vilda djuren: vildsvin, rävar och vargar, men de kom inte ut mitt på ljusa dagen. Jag började mer och mer intensivt undra vad som hade hänt den här olyckliga mannen. Jag behövde inte vänta länge på ett svar.

Jag följde min mors instruktioner och gick genom den grind som mannen hade lämnat tidigare.

Trots att den bländande solen sakta rörde sig bort från zenit kunde jag se min bror galoppa mot mig på hästryggen. Han hängde med huvudet och hans kastanjebruna päls glittrade av svett.

Augustidroppen retade honom också.

Raslaw hoppade av sin häst och tittade sedan uppgivet på mig.

- Jag hade aldrig sett något liknande förut. - Han grimaserade och lade sin hand på djurets hals. - Jag skrattade vanligtvis åt dessa berättelser om häxkonster eller andra marauder, men det här... Ett sår som till synes liknade ett skärsår, men resten av märkena såg mer ut som brännskador i mitt öga, du vet?

- Ska du inte hämta en sjukvårdare? Han kanske kan berätta mer.

- Jag tänkte just gå i hans riktning, men jag vet inte om han kommer att nedlåta sig till att leta så långt utanför staden på grund av mässan. - Jag nickade och gick åt sidan så att han kunde gå genom porten med sin häst.

När jag återvände till bordet där min mor och jag satt och handlade för markägarens räkning - vår arbetsgivare - hörde jag en kvinnas höjda röst. Efter en stund kände jag igen henne - det var Wojslaws mor. Hon stod och grät mitt på marknaden, och nyfikna människor stannade till för att fråga varför hon var så ledsen.

- Min son har drabbats av någon djävul, vem vet om han kommer att överleva! Och läkaren kräver bara pengar! Det finns ingen barmhärtighet hos dessa människor... - klagade hon och slet håret från huvudet. Från publiken kom frågor om var, hur och när detta hände. Kvinnan kunde inte svara på någon av dem.

Raslaw skiljde sig från gruppen av åskådare och stödde sedan offrets mor med sin arm. Jag märkte att han började säga något i hennes öra. Efter en snabb blick åt mitt håll drog jag slutsatsen att han talade om ett besök hos hennes son. Ett ögonblick senare var kvinnan redan

omhändertagen av en äldre bondkvinna och min bror galopperade mot utfarten från staden med läkaren på den andra björnhästen.

Nästa dag, när det bara fanns tomma bord kvar på mässområdet, berättade jag hela situationen för min mor.

- Jag är inte förvånad över att något till slut gick honom på nerverna. Han gillade alltid att göra något eller att göra en kvinna arg. Minns du hur han en gång kastade Raslaw i en sjö på vintern? Isen brast under honom och vi räddade honom knappt! Sedan gav herbalistan oss en värmande salva och frossan försvann. Har du varit hos henne med det här fallet? - frågade hon och tog fram en bit vetebröd ur en tygbit och ställde fram två trätallrikar.

- Min bror tog med sig medicinmannen, men utan betalning sa han ingenting, bara gjorde ögon som guldmynt, gick och beordrade att kammaren skulle vädras. - Jag svarade uppgivet - jag ska säga till Raslaw att gå till henne.

- Det är bäst att du går. Hon har alltid varit bättre på att prata med flickor. - Jag höjde ögonbrynen en aning som svar. När jag lämnade den svala kammaren kände jag en våg av varm luft. Det var mitt i sommaren, säden på fälten hade blivit gyllene och fältblommorna - vallmo och blåklint - tittade fram mellan axen. Jag valde en stig som ledde längs den landtunga där min familj har arbetat så länge jag kan minnas. Men något fångade min uppmärksamhet.

- Hallå där! Gå bort från det där fältet en gång för alla! - Jag hörde ett rop från skogsbrynet och något skrämnd närmade jag mig den till en början obekanta bonden. Jag behövde inte säga något, han måste ha märkt på mitt ansiktsuttryck att jag inte riktigt visste vad som pågick. Efter ett tag kände jag igen min mors bror i honom.

- Meridianen kommer att äta upp dig. Samma som nästan dödade Wojślaw med en skära.

- En meridian?

- Tja, en flicka i trasor, hemsk som fan. Du är ung, så du vet det inte än, men det finns mer än bara vildsvin på dessa fält. Stanna i skogen tills det blir svalare. Vi har vatten, om.... - Mannen öppnade ögonen på vid gavel och såg ut över fältet i fjärran. När jag vände mig om trodde jag genast på hans ord.

Det var en flicka som svävade ovanför den plöjda marken, men hennes figur liknade mer ett naket mänskligt skelett. Hon var klädd i en trasig, smutsig tunika och hennes hår liknade ett dammoln - trassligt och virvlande runt huvudet. På sina ställen vandrade möss och spindlar omkring bland trasslet, och lukten av förruttnelse nådde våra näsor.

Åsynen av meridianen skrämde mig och jag kände en stark kyla - trots att solen brände från himlen. Efter en stund skakade jag av mig och tittade på bondflickan som satt på huk bredvid mig.

- Hur gör man sig av med henne? När allt kommer omkring kommer hon att ha slaktat halva byn innan fältarbetet är klart!

- Det här är inte den första sådana baneman i det här området. För ett dussin år sedan fanns det en här också. - Min moster pekade på en meridian som flög runt den plöjda marken. - Den olycklige mannen som fällde den överlevde inte attacken, till skillnad från Wojślaw. Den avlidnes familj fick rådet att resa en staty av henne.

- Och att bjuda på hennes favoritmat. Kommer du ihåg när hela kommunen letade efter bär i skogen? - tillade farbrodern, och hans fru besvarade frågan med en nick.

Medan jag lyssnade på böndernas samtal såg jag en skräckinjagande varelse som skräpade ner på fältet. Märkligt nog var den inte intresserad av att skada djuren - boskapen, som var kopplad till plogarna, och fåglarna, som pickade de saftiga kärnorna ur de hårda skalerna. Meridianen gav dem inte ens en kort blick, utan såg sig bara omkring på jakt efter en man som hon med största sannolikhet skulle ha behandlat som Wojślaw.

Vi gick runt fältet med dungen och skiljde oss åt och gick in i våra egna svala träkojor. Mor höll just på att förbereda eftermiddagsmaten, hon blandade gröt och tillsatte lite getmjölk.

- Var har du varit så länge, Milka?

- Jag såg henne... Den som massakrerade Wojślaw - svarade jag, satte mig ner på en träpall, mamma släppte skeden ur handen. - Hon vandrade på fältet hos grannen, men hon såg inte mig! Vi gömde oss i dungen med min farbror och faster.

- Gå inte ut ensam i morgon längre än bakom kammaren. - Hon såg så strängt på mig att jag rös. - Du kommer inte att ta den risken.

- Men mamma! Jag tror att jag vet hur vi ska få ut henne härifrån!

- Det finns andra som kan ta hand om det", skrattade hon strängt och återgick till att förbereda måltiden, efter några minuter satte hon ett träfat fyllt med ångande mat på bordet med en smäll.

Raslaw stod på min sida, vilket gav honom mycket respekt från hans mor. Men han var äldre än jag och arbetade i vakten, så han visste hur man försvarar sig. Och att fly, om det behövdes.

- Jag ska träffa Wojślaw i dag, jag ska fråga honom vad hans älskade tyckte om och varför hon blev den här drömmen.

- Tack, broder. Mamma tar inte ögonen från mig, jag är fäst. - Jag ordnade mina händer som om de var bundna med osynliga bojar, och en grimas av missnöje dök upp i mitt ansikte. Raslaw fnissade och rufsade till mitt hår.

- "Jag ska berätta allt han säger för dig, lillasyster.

En kort stund senare satt han upp på sin häst och red iväg från kammaren i en långsam galopp, medan jag följde med min mor till vårt stånd på marknaden. Det var bullrigt, trångt och kvavt - det var trots allt mitt i sommaren och skörden närmade sig.

Idag sålde vi en hel del - några spolar ulltråd, limpor färskt och knaprigt bröd och lakan av linnetyg. Vårt lands herre - en rik och förnäm riddare, klädd i en tunika med en stor vapensköld på ryggen. Teckningen föreställde Toruńs vapensköld - en ängel som höll en gyllene nyckel i sin hand. Mannen hade tagit vår tidigare inkomst och lämnat tillräckligt för att vi skulle kunna köpa en mjölkko. Detta öppnade upp för många möjligheter - vår get ger mjölk, men inte mycket. Dessutom drar boskapen plogar, vilket definitivt kommer att avlasta oss i vårt arbete på fälten.

Luften mellan mig och min mamma var tung - hon gav mig bara torra order, inget annat. På kvällen återvände vi hem, i tystnad. Inte långt därefter kom min bror tillbaka, precis i tid för middagen. Medan vi åt knuffade han till min vad under bordet och signalerade att han ville prata med mig. Jag tittade instämmande på honom och försäkrade mig om att mamma tittade ner i sin skål.

- Milka, lyssna. Jag har fått reda på en del och jag tror att vi är nära att förvisa den här häxan. - Vi satt på gräset vid sidan av rummet och tittade ut över fälten och Toruńs murar. - Den här flickan bakade pepparkakor, så naturligtvis älskade hon det. Hon bodde i marknadsområdet tillsammans med sin far och flera systrar. När det gäller hennes död... Wojślaw sa att hon några dagar före bröllopet hade blivit mycket sjuk - förmodligen förgiftad av något. Han sa att hon förmodligen blandat ihop växterna.

- Tror ni inte att han hade något samband med hennes död?

- Jag har inte tänkt på det, men han ringde tydligen en örtspecialist. Hon gav flickan lite motgift, men det var för sent.

- Så du får fråga farmodern", svarade jag. "Mormor" var vad alla kallade herbalistinnan. Hon var en äldre kvinna, mystisk och talade väldigt lite. Jag tror inte att någon någonsin hade sett henne sätta sin fot i staden. Hon vandrade i skogarna och på ängarna och samlade växter eller fågelfjädrar hela dagarna. De flesta bönder använde sig av hennes tjänster - de var inte mycket billigare än de som erbjöds av stadens läkare, och ofta mer effektiva.

Mamma släppte barriären - jag kunde redan gå vart jag ville och när jag ville. Så Raslaw och jag åkte till min mormors hus. Hennes stuga låg inte långt från vår, men var gömd mellan träden i skogsbrynet. En igenvuxen stig ledde dit, inga djur passerade, så marken var inte packad som på betesmarkerna. Vi kände det mjuka gräset under våra fötter, det kändes som om jag gick på

mossa. Till skillnad från min bror hade jag inga egna skor, jag gick barfota hela tiden. Det var bara på vintern som min mamma och jag gjorde en skokartong för att hålla våra kroppar varma.

- Är du där inne? - Raslaw knackade på trädörren, som knakade i sina gångjärn under trycket av hans hand. När vi var små brukade våra äldre vänner skrämma oss med att så fort vi närmade oss just den här dörren skulle mormor ta tag i kragen på oss, släpa in oss och aldrig släppa ut oss igen. Naturligtvis var det bara sagor - den gamla kvinnan gjorde aldrig någon illa, och om det behövdes var det hon som räddade de skadade med sina trolldrycker.

Hon svarade inte, men vi hörde båda hur hon ställde ifrån sig föremålen och gick fram till dörren. Hon svängde upp den och tittade på oss.

- Vad är det ni behöver?

- "Vi kom för att prata", svarade Raslaw mjukt, log och knackade på dörren med handen för att öppna den på glänt.

- Hm...

Örtagårdsmästaren rörde sig in i kammarens djup och visade oss att vi skulle komma in bakom henne. Hon satte en kastrull med vatten på elden.

- Vi vet att Wojślaw kallade på damen när hans älskade var sjuk. Men hon gick inte att rädda. Är det möjligt att han uttryckligen kallade på hjälp för sent?

- Ni läser människor mycket väl, mina barn. - Kvinnan lutade sig mot ett stort bord på vilket det låg knippen med torkade örter. - När jag kom med medicinen var den redan värdelös. Det måste ske ett mirakel för att hon ska bli frisk. Stackars flicka... Det finns inga växter i vårt område som ger sådana förgiftningssymptom.

- Så... han fick tag på giftet nånstans? Varför då?

- Hennes död var ingen olycka, hon dog direkt efter bröllopet. Wojślaw hade redan skaffat sig en hemgift, så han hade något att leva på....

Min bror och jag tittade på varandra. Han skakade på huvudet och sänkte blicken mot golvet.

Wojślaw var i Raslaws ålder. De kanske inte stod varandra nära, men han fanns alltid i bakgrunden i sin brors barndom. De sa alltid "hej" till varandra när de gick förbi varandra. Och nu... Wojślaw visade sig vara en mördare. Och fortfarande girig efter pengar.

Jag kunde inte sova den natten. Jag rullade från sida till sida och tänkte hela tiden på vad jag hade fått reda på om Wojślaw. Mitt huvud spelade mig alla möjliga spratt - så snart jag lyckades somna hade jag absurda mardrömmar. När jag vaknade och tittade ut genom fönstret trodde jag att jag såg honom med en kniv eller en giftflaska. Raslaw hade nattjänst. Mot kammarens andra vägg låg min mor och sov, hon andades stadigt och låg orörlig. Varje ljud som kom utifrån sände en rysning genom min kropp. Jag började undra över orsaken till mordet. Handlade det bara om pengar? Kanske Wojślaws blivande fru hade fått reda på något hon inte borde ha fått reda på?

Marknaden närmade sig sitt slut - allt som återstod för oss att göra var att samla in de osålda varorna, städa upp och återlämna intäkterna till markherren. Min mor och jag var klara vid middagstid och min bror hjälpte oss med bordet.

- Du är en omtänksam person. Vad tänker du på, Milka? - Mamma lade sin hand på min axel. Hon tittade bekymrat på mig, jag kunde inte säga sanningen. Jag skulle inte kunna lämna stugan igen. Jag förstod mamma - hon gjorde det som var säkert när jag var tvungen att göra det som var rätt. Kör ut meridianen och få Wojślaw att ångra sina handlingar.

- Jag tänker på nästa års mässa. Mycket kommer att förändras eftersom vi kommer att ha vår egen ko. - Jag log och omfamnade försiktigt min mor. - Nu ska jag åka till Raslaw ett tag.

Hon svarade med en nick och släppte sedan in mig i kammarens dörröppning. Jag rörde mig snabbt genom skogsbrynet - jag ville inte riskera att stöta på en meridian.

Jag gick fram till min bror, som stod vid Toruns västra port.

- Jag ska besöka den mördade kvinnans familj.

- Nu? - Han tittade upp mot himlen för att kontrollera solens position. - I så fall får du klara dig på egen hand, jag föll av fötterna.

- Det kanske är ännu bättre. Bli inte förolämpad, men en flicka förstås bäst av en annan flicka - svarade jag och blinkade åt honom. Jag rättade till mitt hår, som var uppsatt i en fläta med ett jutesnöre, och tog tag i kjolens tyg så att jag inte skulle falla över det för långa materialet. Det var en av de kläder jag delade med min mor, men den passade mig inte särskilt bra - jag var tvungen att vara försiktig så att jag inte trampade på tyget.

Det dröjde inte länge förrän jag knackade på dörren till ett hus som låg inklämt mellan andra hus i innerstaden. En flicka i åttaårsåldern öppnade för mig och ropade genast på sin syster.

- Vad är det för något? - Flickan tittade misstroget på mig och lade armarna över bröstet.

- Wojslaw skulle vara din svåger?

- Ja, tyvärr. Det var tur att han blev slagen i... huvudet. - Flickan väste. Jag märkte genast att hon var skakad av starka känslor. - Förlåt att jag var oförsämd, kom in. Vill du ha något att dricka? - Hon svarade samtidigt som hon visade husets interiör med handen.

- Ja, tack så mycket. Augusti kan vara en riktig plåga. - Vi satte oss tillsammans vid ett träbord, tillsammans med en halvliter lättjäst aroniajuice. - Vet du något mer?

- Det här skrattet var bara för pengar, och min syster var för kär för att se det. Så småningom började min far intressera sig för vart hans värdesaker tog vägen - han tog ifrån Wojslaw hans levebröd och han blev rasande.

- När de gifte sig blev egendomen hans. - Jag avslutade för flickans skull. - Ursäkta att jag frågar, men... Såg du kroppen? Hur dog hon?

- U- slog något med bakhuvudet - hennes röst började brytas och tårarna kom till hennes ögon.

Vittnesmålen började motsäga varandra. Dog hon av förgiftning eller av ett fall?

Örtagårdsmästaren nämnde inga yttre skador, så det innebar att såret i bakhuvudet inte kunde ha uppstått innan hon dog. Wojslaw trodde att Babka inte skulle säga ett ord, och bestämde sig sedan för att förgiftning var en alltför misstänkt historia? Det är så det ligger till. Han var nog för förblindad av flickans pengar för att planera allt ordentligt.

Flickan märkte min omtänksamhet. Hon torkade bort sina tårar och viftade med handen framför mitt ansikte.

- Åh, förlåt mig. Jag önskar att jag på något sätt kunde lindra ditt lidande. - Jag log lugnande mot henne. - Jag vet att vi inte känner varandra och kanske borde jag inte ha kommit hit alls, men jag önskar att du visste något. Wojslaw förgiftade din syster. Jag pratade med mormor, hon som bor i skogsbrynet.

- Jag gissade att det inte var en olycka. Jag ville bara inte tro att det var hans fel.

- Jag förstod. - Jag ställde mig upp och rätade på mig. - Om vi samlar ihop en grupp människor och bevis, kan vi förvisa honom härifrån. Och för att ge tröst åt din systers själ. Vad tyckte hon mest om att äta?

- Ah, ja, ja. - Flickan reste sig också upp och gick sedan till en grannkammare. Hon återvände med en flätad korg med pepparkakor i form av rektanglar med rundade hörn och fördjupningar på sidorna - traditionella Toruń Catharines. - Snälla, jag ville begrava henne med dem, men....

- Tack så mycket! - Jag log brett och tittade på kakorna. - Gryning imorgon lämnar vi pepparkakan i fältet och väntar, enligt örtläkaren ska din syster acceptera gesten när solen är uppe. Då kommer den att försvinna.

Flickan nickade, satte näsduken för ansiktet och började gråta igen. Mina ögon fylldes också med tårar. Jag ställde ner korgen och lade sedan försiktigt mina armar runt henne.

Nästa dag samlades vi vid skogsbrynet. Den avlidnes familj, örtläkaren, Raslaw, min mor och jag. Vi tog med oss de nödvändiga sakerna - en korg med pepparkakor och en vigselring. Vi lämnade dem på fältet och gick sedan omedelbart tillbaka under träden. Alla var tysta, och man kunde känna den nervösa atmosfären omedelbart. Vi satte oss ner i det mjuka gräset och för att fördriva

tiden medan vi väntade började vi prata om olika ämnen - mässan, vårt förflutna, vårt arbete på fältet....

Klockan närmade sig redan middagstid. Vi behövde inte vänta länge förrän fältet blinkade och en spöklik figur dök upp. Ett öronbedövande skrik nådde våra öron, varefter meridianen började cirkulera över marken på jakt efter byte. En våldsamt rysning skakade mig.

- Låt mig fortsätta med det, mina kära. - Herbalistinnan stod framför oss och sträckte ut händerna för att ta korgen och ringen. Vi gick tillbaka och kvinnan tände en eld i kanten av fältet. Hon lade till torr skogsmull för att stimulera lågan.

Då fick vi en skymt av en gestalt som tog sig fram genom de gyllene vetekornen och påminde om en mirakulös sjö. Min bror kände igen mannen på den bandagerade delen av hans huvud - Wojslaw gick mot vålnaden.

- Förbanna honom till helvetet! - Raslaw svor och sprang framåt innan min mor och jag kunde stoppa honom. - Försvinn härifrån, annars dödar hon dig!

Mannen på fältet tittade distraherat på min bror. Tyvärr märkte den meridianska kvinnan honom också. Hon började gå mot honom, och det verkade som om tiden hade stannat. Allt jag kunde höra var dunkandet av mitt hjärta, och jag stod som förlamad och såg vålnaden närma sig Raslaw. Sedan, i ögonvrån, såg jag en sten flyga.

Örtagårdsmästaren hade lyckats dra till sig monstrets uppmärksamhet. Med darrande händer kastade hon pepparkakorna och ringen i elden. Meridianen stannade upp och vände sedan huvudet mot Wojslaw.

- Jag är så fruktansvärt ledsen! Förlåt mig, snälla! - utropade han och sprang mot sin döda älskade. Han kastade sig på knä och gömde ansiktet i sina händer, kroppen skakades av snyftningar.

Vid det här laget hade ringen hunnit värmas upp och pepparkakorna hade förkolnats. Meridianen började smälta upp i luften, samtidigt som hon blev alltmer lik sin mänskliga form. Hennes ansikte såg inte längre ut som en döds-kalle täckt av tunn, grå hud, utan som ett friskt, rodnande ansikte. Hennes hår var sammanflätat i en gyllene fläta, lockigt och fastnålat på huvudet, och en ljus linneklänning syntes på flickans kropp. I samma ögonblick som hon blev nästan levande försvann hon.

Familjen till meridianflickan som befriats från sin jordiska vandring omfamnade varandra, gråtande av sorg, men också av glädje. Raslaw gick fram till Wojslaw och band hans handleder med ett rep.

- Trodde du att du kunde komma undan med mord? Tårar kan inte reparera den skada du har orsakat oskyldiga människor", väste han och pekade på de tårfyllda, omfamnande männen. - Låt oss se vad domstolen har att säga, va?

Raslaw utnyttjade sitt fysiska övertag och drog upp mannen på fötter. Han ledde honom in till stan. Den avlidnes familj tackade örtläkaren översvallande, varpå denne log och rodnade något. En kvinna som vanligtvis förbisetts, ansedd som farlig, var nu i centrum för uppmärksamheten. Flickans far lovade att ge herbalisten en överdådig betalning.

Livet i och runt Toruń återgick till det normala. Olika förnimmelser spreds blixtnabbt i staden, bland annat att Wojslaw dömts till landsförvisning och till att betala skadestånd till den avlidnes familj. Vad hände med honom sedan? Det är inte känt, alla gissar, men ingen tar upp ämnet. Flickans släktingar, med hjälp av medel som donerats av Wojslaw, uppförde ett monument som skyddar deras berättelse från glömska. Bilden av den avlidne, bevarad i sten, var också en varning. Varje omoralisk handling kommer förr eller senare att få konsekvenser. Det finns inget brott utan straff. Högre makter vakar över rättvisan och världsliga värden bör inte störa den.

Monumentet står kvar i Toruń än i dag. En legend, kanske påhittad, innehåller alltid ett korn av sanning. Världen förändras från dag till dag, men minnet av historia, kultur och gamla

trostföreställningar bör ha en plats i våra sinnen. Vi vet trots allt aldrig när den kunskap som våra förfäder samlat på sig kan komma till nytta...

Översatt med DeepL.com (Pro-version)